

1867 год. Милетий билъ произведенъ въ чинъ иеромонахъ и слѣдъ нѣкое врѣме заминалъ за Цариградъ, дѣто, както се знае, къмъ 60-тѣ и 70-тѣ години българскиятъ църковенъ въпросъ бѣ въ най-големия си разгаръ. Не ще и дума, че Милетий, като всѣки българинъ, съ трепетно сърдце е очаквалъ разрѣшението на разпрата въ полза на българитѣ и е взелъ споредъ силитѣ си участие съ борбата. Прѣзъ 1872 г. той билъ произведенъ въ чинъ архиерей и прогласенъ за кириархъ на софийската епархия. На стари години пенсиониранъ, той прѣкарваше останалитѣ години отъ живота си въ Кюстендилъ. Когато прѣзъ 1891 год. здравето му бѣ силно разстроено, митрополитъ Милетий замина за Каиро (Египетъ) на по-благъ климатъ, обаче и южниятъ климатъ не може да му помогне: въ сжщата година той се помина въ Каиро, както се споменува това и въ биографията на Хаджи Ненчо Д. Палавѣвъ. Прѣди тръгването си за Каиро, митрополитъ Милетий бѣ написалъ завѣщанието си, съгласно което той оставяше на разположение на Св. Синодъ 70,000 лв., отъ лихвитѣ на които да се издаватъ книги съ религиозно и нравственъ съдържание

Прѣзъ живота си митрополитъ Милетий не се ограничавалъ само съ канцеларската си работа и съ богослужението, а съставлялъ и прѣвеждалъ разни книги, та да съдѣйствува за умствената култура на свѣщеницитѣ. Той се е отличавалъ съ високо съзнание за своето достойнство, като духовенъ пастиръ и е гледалъ щото изобщо духовенството да се проникне отъ сжщитѣ чувства, съ които той се въодушевявалъ. Споредъ него, свѣщеникътъ само тогава би могълъ да влияе благотворно, когато неговата нравствена личностъ се държи на съотвѣтна висота; само чистота и правда; истински религиозни чувства и високъ моралъ може да интусиаиратъ. Въ прѣдисловието къмъ книгата му „Длъжности и права на све-